

Arrest

nr. 237 103 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 januari 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partijen van 22 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of"

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen."

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn uit een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Verzoekers betwisten dat Albanië als veilig land van herkomst kan beschouwd worden.

De Raad wijst er echter op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 15 februari 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de asielzoeker toe om duidelijke en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu op verzoekers. Zij dienen dan de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. Verzoekers blijven hier echter in gebreke vermits zij zich louter beperken tot het verwijzen naar algemene informatie.

3.2. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst uit een veilig land, hun land van

herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

De commissaris-generaal stelt in casu vast dat, wat betreft de gezondheidsproblemen van de dochter van verzoeksters, deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg in Albanië, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers hun dochter vrij van kosten therapie en logopedie hebben laten volgen die zij hebben stopgezet omdat er geen verbetering was, en haar twee keer per week naar een privépraktijk voor lessen logopedie hebben gebracht, alsook een privékleuterschool. De commissaris-generaal stelt echter dat er een kwaliteitsverschil kan zijn tussen de gezondheidszorg in België en Albanië, maar dat dit kwaliteitsverschil geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Betreffende de vermeende discriminatie van de dochter van verzoekers in Albanië, wegens haar medische situatie, stelt de commissaris-generaal dat de door verzoekers aangehaalde incidenten onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.3. In de mate verzoekers voorhouden dat hun dochter behoort tot een sociale groep in de zin van de criteria in de zin van het Verdrag van Genève en de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat, daargelaten of de door verzoekers omschreven groep als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) kan worden beschouwd, het louter behoren tot een bepaalde sociale groep, er niet automatisch op wijst dat die persoon persoonlijk en systematisch wordt vervolgd. De vrees voor vervolging dient steeds in concreto te worden aangetoond. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep irrelevant.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers hun dochter wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië en dat de door hen aangehaalde incidenten waarvan zij en hun dochter het slachtoffer werden, onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen concrete elementen bij ter weerlegging van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nu zij niet verder komen dan het louter tegenspreken van de gedane bevindingen.

In de mate verzoekers aanvoeren niet tevreden te zijn over de zorg die hun dochter in Albanië genoten heeft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat, ofschoon erkend wordt dat er een kwaliteitsverschil kan zijn tussen de gezondheidszorg in België en Albanië, dit kwaliteitsverschil geen verband houdt met de artikelen 48/3 en 48/4. Uit de gegevens verrat in het administratief dossier blijkt dat verzoekers hun dochter toegang gekregen heeft tot de gezondheidszorg in Albanië. Verzoekers erkennen dit tevens in hun verzoekschrift. Uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dat zij en hun dochter, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Albanië geen toegang zouden hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg. Dat zij niet over voldoende financiële middelen beschikken, houdt evenmin verband met de artikelen 48/3 en 48/4.

De loutere toevoeging aan het verzoekschrift van algemene informatie omtrent discriminatie van onder meer gehandicapte kinderen in Albanië, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, hebben de verzoekende partijen voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben de

verzoekende partijen een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. De Raad stelt in voorliggende zaak vooreerst vast dat verzoekende partijen in de pleitnota van 22 mei 2020 stellen te verwijzen naar de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift en hernemen zij summier bepaalde argumenten zoals uiteengezet in het verzoekschrift. Daar verzoekende partijen in de pleitnota geen repliek formuleren op de in de beschikking van 28 januari 2020 opgenomen grond, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten.

3.2. Daarnaast voeren verzoekende partijen in de pleitnota aan dat hun rechten van verdediging worden beperkt door de procedurele veranderingen voorzien in voormeld machtenbesluit en door deze buitensporige korte termijnen. Ze wijzen er tevens op dat de zittingen hernamen vanaf 18 mei waardoor er in dit geval geen sprake is van overmacht wat het beroep op een bijzondere behandeling zou kunnen rechtvaardigen.

De Raad benadrukt dat verzoekende partijen met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure voorzien in artikel 3 van voormeld machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 biedt de partijen de gelegenheid om schriftelijk de argumenten te ontwikkelen die zij wilden mondeling uiteenzetten, zodat hun recht op een effectief rechtsmiddel gegarandeerd is. Het ontbreken van de mogelijkheid om op eenvoudig verzoek van een partij te worden gehoord, wordt gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid wordt geboden om een aanvullend schriftelijk document over te leggen. Op grond van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem meedeelt dat hij van mening is dat een hoorzitting niet nodig is, hebben verzoekende partijen niettemin het recht hun argumenten te formuleren en desgewenst schriftelijk te reageren op die van de wederpartij. Deze procedure sluit niet uit dat de zaak volledig en *ex nunc* wordt onderzocht.

Waar verzoekende partijen de “buitensporige korte termijnen” aankaarten zoals voorzien in voormeld machtenbesluit, wijst de Raad er op dat de termijn om na de verzending van de beschikking een pleitnota in te dienen, 15 dagen is (artikel 3, zesde lid van voormeld bijzondere machtenbesluit). Eenzelfde termijn dus zoals bepaald in artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet om te vragen te worden gehoord.

Wat betreft het argument dat de hoorzittingen van de Raad sinds 19 mei 2020 zijn hervat, doet dit niet af aan het feit dat deze hoorzittingen in een lager tempo plaatsvinden als gevolg van de beschermende maatregelen die zijn opgelegd door de pandemie van COVID-19 en dat zij kunnen niet garanderen dat partijen het recht hebben om hun zaak binnen een redelijke termijn te horen. Dit is echter ook een van de dimensies van het recht op een effectief rechtsmiddel en toegang tot een onpartijdige rechter dat wordt gegarandeerd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Door de behandeling van bepaalde zaken volgens een schriftelijke procedure toe te staan, beoogt de procedure georganiseerd door voormeld machtenbesluit van 5 mei 2020 de behandeling van een groter aantal beroepen binnen een redelijke termijn mogelijk te maken. Het beantwoordt dus proportioneel aan een legitiem doel, namelijk het waarborgen van het recht waarvan de aanvrager de schending claimt.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS